

ע"פ 34795/06 - מדינת ישראל נגד ליאור פלטיאל גלפנד

בית הדין הארץ לעבודה
לפני: השופט לאה גליקסמן, השופט אילן איתח, השופט סיגל דיזידוב-מווטולה
ע"פ 16-34795

ניתן ביום 07 פברואר 2017

המעעררת

מדינת ישראל

המשיב

ליאור פלטיאל גלפנד
בשם המערערת -עו"ד עדי צימרמן ועו"ד ענבר סהראי
בשם המשיב -עו"ד זרי חזן ועו"ד דפנה שגאל

פסק דין

השופט אילן איתח

1. לפניינו ערעור על פסק דיןו של בית הדין האזרוי בתל אביב-יפו (השופט הבכיר יצחק לובוצקי; ת"פ 13-09-29175), שבו התקבלה טענה המשיב שלפיה "אין להшиб לאשמה" וכפועל יוצא לכך הוא זוכה מביצוע עבירה של העסקת עובדת זרה ללא היתר.

2. בפתח הדברים נציג כי הגיענו למסקנה כי דין ערעור המדינה להתקבל.

רקע

3. נגד המשיב ורعيיתו - גב' רונית גלפנד, הוגש כתב אישום בו יוחסה להם עבירה של העסקת עובדת זרה ללא היתר זאת בניגוד לסעיף 2(א)(2) לחוק עובדים זרים, התשנ"א - 1991 (להלן - **החוק**). לפי הנטען בכתב האישום (המתקון), הנאשמים - המשיב ורعيיתו, היו במועד הרלוונטי לכתב האישום הבעלים והמחזיקים של בית פרטី ברמת השרון (להלן - **הנכט**); ביום 27.1.13 בשעה 11:00 או בסמוך לכך נערכה בנכט ביקורת ונמצאה בו עובדת זרה, נתינת הפיליפינים, שהעסקה על ידי בני הזוג ללא היתר (להלן - **העובדת**). נטען כי העבדת העסקה (והולנה) על ידי בני הזוג כחודש עבר למועד הביקורת.

4. ביום 3.5.16 נשמעה פרשת התביעה שבמסגרתה העיד המפקח מר ניר מזרחי (להלן - **המפקח מזרחי**). בעדותו אישר המפקח מזרחי כי בראשית העובדים (ת/5) צין שהעסקה של העובדת היא הרעה (הנאשמה מס' 1), וכן השיב לשאלות בית הדין כך:

"**כשרשותי שהגיעה הנאשמה 1, כלומר רונית, וכשרשותי שהזדהינו לפניה ורשומותיו שהוא בעל הבית ושהייה אמרה רק שהעובדת עבדה אצל בניקון, וכשבית הדין שואל האם הוא מבין נכון שהתרומות שלי 'בזמן אמת' היתה שהעובדת מועסקת על ידי רונית, אני משיב: נכון. אני התרשםתי שהעובדת עבדת.**"

עמוד 1

5. עוד העיד לפני בית הדין האזרחי המפקח ערן הרשקבוביץ' (להלן - **המפקח הרשקבוביץ'**) המפקח הרשקבוביץ' העיד כך:

"לשאלתך - הנאשם 2 מסר בחקירהו שככל נושא משק הבית הוא באח[ר]יות אשטו בלבד, זה מה שאני רואה שככזה בחקירה. אכן הנאשם 2 טוען שהוא לא מתערב בעסקת העובדת על ידי אשטו בנקיון".

לשאלתך - לפיה הנואשת הסבירה שהתוועת 1 [כך במקור - א.א.] היא היחידה שטיפלה בעניינים מול העובדת, אני מшибו: העובדת טענה שבעלתה של הנואשת 1 עובד הרבה הרבה מחו"ז בבית והוא לא התעניין בכלל בנושא של העובדת ובנושא של הנקיון."

ובהמשך:

"לשאלתך - נכון שהנאשת 1 היא זו שעשתה את הביטוח לעובדת וזה על שמה מ- 13/1/13 (סומן נ/1)".

6. בתום פרשת התביעה בחרה הרעיה להודות בעבירות המוחסוטה לה בכתב האישום ולטעון לעונש. המשיב (הנאשם מס' 2) מצידו בחר לטעון כי "אין להшиб לאשמה". כןטען ב"כ המשיב כך:

"אני מסב את תשומת לב בית הדין לעשות [צ"ל: לעדות - א.א.] של העד תביעה מס' 1 אשר בתשובה לשאלת בית הדין, הודה בהגינויו שהנאשתם כבר בהזדמנות הראשונה והתגובה הראשונה, קיבלה על עצמה את האחריות והצהירה שהעובדת היא עובדת שלה, וכך גם עולה מההודעות של הנואשים שהוגשו לבית הדין, ועובדת זאת גם אושרה על ידי עד תביעה מס' 2."

הכרעת הדין

7. בית הדין קיבל את טענת "אין להшиб לאשמה" והמשיב זוכה מביצוע העבירה שיוכסה לו. וכך קבע בית הדין האזרחי:

"עלולה בבירור מעדותו של עד תביעה מס' 1 [המפקח מזרחי - א.א.], כי נואשת מס' 1 קיבלה על עצמה את האחריות באופן בלעדי כבר במעמד האירוע, והדברים גם נרשמו במפורש בסיפה ל-ת/2 שהוא דוח הפעולה שנערך בנסיבות לביקור שבו נמצאה העובדת הזרה ללא רישון. גם בהודאות שני הנואשים עצמום, לא מצאתי כי נואם 2 קשור עצמו להעסקה הבלתי חוקית, וגם נואשת מס' 1 במפורש מדברת על קבלת העבודה לתשלום שכיר לעובדת על ידה ועל ידה בלבד.

יתר על כן, עלולה מדובר האירוע ת/2, שנואם מס' 2 בעודו מדבר עם המפקח בטלפון בעת האירוע עצמוו, הוא לא ידע לומר מזומה אלא הפנה לרعيיתו וביקש שימתנו להגעה על מנתshima תיתן את ההסביר. דבר המלמד שגם 'זמן אמת' הנואם 1 עצמו לא היה בקיא כלל בפרטים הנוגעים להעסקת העובדת.

ב"כ הנואשים הצבע על גורמים נוספים המחזקים זאת לרבות הביטוח הרפואי נ/1 שנעשה לעובדת, והכל ביחיד מביא אותו למסקנה שאין לדריש מנאם 2 להшиб לאשמה, ואפילו מבלי להיזקק להכרעת דעתה המפורטת של כב' השופטת רובוביץ ברиск המחדדת את הבעי"תיות שבסוגיה הנוגעת להרשעת מספר בני משפחה בעסקת שלא עבדת, כאשר רק אחד מבני המשפחה היה 'המושcia והמביא' הנוגע לעניין".

התענות בערעוץ

עמוד 2

8. במסגרת הערעור טענת המדינה כי לא היה מקום לקבל את טענת "אין להшиб לאשמה", שכן היו די ראיות לכך שהמשיב, שמנהלו עם רعيיתו משק בית, ידע כי העובדת מועסקת בעבודת משק בביתו ומוגורתה בחדר במרתף ביתו; ידע כי מדובר בעובדת זרה וכעהלה מחיקתו הסתפק בתשובה רعيיתו כי "הכל בסדר איתה" (עם העובדת - א.א.), כל זאת מבליל שבדק את מעמדה בארץ והאם ניתן להעסיקה באופן חוקי בעבודות משק ביתו. לגשת המדינה, ראיות אלה מספיקות לשם הרשותו של המשיב ולא כל שכן לשם חיזבו להшиб לאשמה. לטענת המדינה, בית הדין האזרחי הタルם מכך שהוכח כי העובדת נמצאה עובדת בנכס המשיב, וקיומה של החזקה הקבועה בסעיף 4א לחוק לפיה **"יראו מחזיק במרקען כמו שהעסק עובדزر שנמצא עובד במרקען"**, **אלא אם כן הוכיח המחזיק אחרת"**. לשיטת המדינה די בקיומה של החזקה על מנת לחיבב המשיב להшиб לאשמה כדי לסתור את החזקה.

9. המשיב טוען כי דין הערעור להידחות. לטענתו, הכרעת הדין מבוססת על קביעות עובדיות לאור ראיות המשימה (המדינה) והעדויות שנשמעו ולפיהן "אין קשר בין המשיב ובין העסekaה הנטענת" ורعيיתו קיבלה על עצמה את האחריות המלאה על העסekaה העובדת. מוסף המשיב טוען כי אין להתערב בקביעות העובדיות של בית הדין האזרחי. עוד נטען כי המשיב לא קיבל את העובדת לעבודה; לא שילם לה את שכחה; לא קשר עצמו להעסekaה; רוב הזמן העסekaה שהה בחו"ל; בזמןאמת לא ידע דברים על העסekaה והפנה את מפקחי המדינה לרعيיתו; הביטוח הרפואי נרכש על שם הרעיה; ואף מפקחי המדינה התרשםו כי הרעיה היא שהעסקה את העובדת הזרה.

הכרעה

10. לאחר ש שקלנו את טענות הצדדים ועינו בכלל החומר המצוי בתיק, הגיעו לכל מסקנה כי דין ערעור המדינה להתקבל וכפועל יצא מכך יש לדוחות את טענת המשיב כי "אין להшиб לאשמה". בהתאם, יוחזר עניינו של המשיב לבית הדין האזרחי להמשיך משפטו. להלן נפרט את טעינו.

יסודות העבירה בעבירה של העסekaה עובדزر שלא כחוק

11. סעיף 2(א) לחוק קובע כי "עסק" ש"**העסק עובדزر שאינו רשאי לעובד בישראל מכוח חוק הכנסה לישראל והתקנות לפיו**", או "**העסק עובדזר בנגדו להוראות סעיף 1ג**" - עבר עבירה פלילית. בכתב האישום יוחס למשיב ולרعيיתו ביצוע עבירה לפי החלופה השנייה - העסekaה בנגדו להוראות סעיף 1ג לחוק^[1]. סעיף זה קובע כי **"לא יכול אדם עובדזר לעבודה, אלא אם כן הממונה או עובד משרד הפנים מטעמו, התיר בכתב את העסekaתו של העובדזר אצל אותו עסק, ובהתאם לתנאי היתר..."** (הדגשה הוספה - א.א.).

12. על מנת להרשע בעבירה על פי החלופה השנייה של סעיף 2(א) לחוק, על המדינה להוכיח, מבחינת היסודות העובדיים של העבירה, כי נמצא אדם שהעסקתו טעונה היתר - קרי, אדם שהוא בבחינת "עובד זר" - מי שאינו אזרח או תושב ישראל^[2]; כי היתר לעובד הזר לעבוד אצל המעסק לא היה, וכי הנאשם הוא שהעסק אותו. מבחינת היסוד הנפשי - קיומה של מודעות^[3].

זהות המעסק ביחסו עבודה עם עובד משק בית

13. הולכה פסוקה כי היותו של אדם בבחינת "עובד" הוא דבר הקרוב לסתוטוס, ובהתאםו מעמדו של המעסק. על זההו המעסק במקרה של העסekaה עובד סייעו נקבעו עניין אפללו^[4], מפי חברתי השופט סיגל דידוב-

מוטולה, הדברים הבאים - שהם יפים, בשינויים המחויבים, גם לעניינו:

"הלכה פסוקה היא כי זיהומו של מעסיק אינה נקבעת על פי הגדירות הצדדים עצמם, כי אם על סמך בחינה מהותית של כל נסיבות המקורה, ותוך העמדת תכליתם של דיני העבודה מול עינינו, וביתר ספציפיות - התכלית של הכרה ב"מעסיק" ככזה' (ע"ע 478/09 יצחק חסידים - עיריית ירושלים, מיום 13.1.2011; להלן - עניין חסידים)". (הדגשה הוספה - א.א.)

ובהמשך:

"זהות המעסיק בענף הסיעוד נדונה בהרחבה בהלכת בירגר, ונקבע בה מפי חברי השופט רבינוביץ כי נקודת המוצא במקרים מעין אלה היא כי המטופל, עימו בדרך כללקשר חזות העבודה, הוא מעבידו של המטופל, ולכן תביעה למימוש זכויות הנובעות מתפקידו של המטופל ומසומה יש להגיש נגד המטופל, או העיזבון במידה שהמטופל הלך לעולמו'.

נקודות המוצא עליה מtabסת הلقת בירגר היא כי כאשר עובד מעסיק בمشק ביתו של מאן דהוא, ולצרכיו - קמה חזקה עובדתית כי האדם עבورو מבוצעת העבודה הינו המעסיק. גם אם מדובר באדם שנזקק לעזרה סיעודית - אין בעובדה זו כשלעצמה כדי לשולח את היותו אדם בגין עצמאי, או כדי ללמד כי אינו יכול לדאוג לעניינו; אין לפיקר מניעה כי המטופל הסיעודי יהא צד להסכם עבודה, או לכל הסכם אחר (סעיף 2 לחוק השרות המשפטית והאפוטרופסות, התשכ"ב - 1962).

נקודות המוצא האמורה ניתנת לסתירה, ככל שכלל נסיבותו של המקורה מצביות על כך שאדם אחר הינו המעסיק - בין במקומו של המטופל הסיעודי ובין בשותף עימיו. עם זאת, בעת בוחינת נסיבות המקורה יש לחת את הדעת למאפיינוי הייחודיים של ענף הסיעוד, בו במקרים רבים אין ביכולתו של המטופל לטפל בעניינו השוטפים, ולכן נדרש עזרתו של בן המשפחה' (הלכת בירגר; כן ראו את ע"ע 1423/04 עדנה קסטליו - יהודית ציטרינגבאום, מיום 7.4.2005)."

(הדגשה הוספה - א.א.)

14. בהיקש מהכללים הנ"ל, נקודת המוצא במקרה של עובד משק בית היא שיחסו העבודה נקשרו ביניהם ובין המחויקים בבית שהם אלה אשר נהנים מעבודתנו. בהדרך ראייה לסתור, משק הבית הוא בוחינת שותפות שהשותפים בה - בני הזוג, יחד ויחוד, הם מעסיקו של העובד.

15. עוד נזכיר את הוראת סעיף 4א לחוק אשר קובעת כי **"יראו מחזיק במרקען כמו שהעסק עובד זר שנמצא עובד במרקען, אלא אם כן הוכיח המחזיק אחרת."**

אין להшиб לאשמה

16. סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 (להלן - **החסד"פ**), שעניינו זיכוי של העדר הוכחה לכואורה, קובע כך:

"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכואורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם ובין מיזמתו - לאחר שנותן לתובע להשמע את דברו בעניין; הוראות סעיפים 182 ו-183 יחולו גם על זיכוי לפי סעיף זה."

17. ההלכה בדבר אופן הפעלתו של סעיף 158 לחסד"פ סוכמה בספרו של **קדמי^[5]**. בתוכיתו, הובחר כי המשמעות המعيشית של העדר הוכחה לכואורה בהקשר של סעיף 158 לחסד"פ היא שאין בראיות התביעה כדי לבסס הרשעה **"אפילו ינתן בהן מלאה האמון, יוונק להן מלאה המשקל הראיתי".**

18. הדברים הוצגו על ידי בית המשפט העליון בעניין חלון כר:

"..... אם בשלב הדיוני של תום פרשת-התביעה עלות מן החומר שתי קבוצות של ראיות, אחת המתפרשת לטובתו של הנאשם והשנייה לחובתו, הרי אין בית-המשפט שוקל עם תום פרשת-התביעה את שתי הקבוצות של העדויות ומעיריך את מידת מהימנותן זו מול זו, אלא רק בוחן ובזוק אם אכן קיימות ראיות לכואורה להוכחתו של האישום. והוא אומר, אם יש בכלל החומר שהובא בפני בית-המשפט ראיות לכואורה לביסוסו של האישום, אין הילו מאבדות ממשמעותן בתור שכאה, בשלב הדיוני שעליו מדובר, בשל כך בלבד כי קיימת חלופה אפשרית העולה מטעם אותו החומר (למשל מהודעתו של הנאשם בפני המשטרה שהוגשה על-ידי התביעה), הסותרת את הראיות לכואורה שהוגשו על-ידי התביעה. בדברי השופט חסין בע"פ 26/49, [2], הנ"ל):
'השאלה היא: האם ההוכחות שהובאו על-ידי הקטיגוריה ללא שיקלה של קבוצה כנגד קבוצה, יש בהן כדי להטיל על המשיב להשב על האשמה ולתת הסבר לאשר הוכח לכואורה'.

המסקנות העיקריות העולות מן האמור לעיל הן אלה:

בית-המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפליה אין להשב על האשם אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתבי-האישום. ראיות בסיסיות לעניין זה אין משמען כאמור ראיות שימושן והיקפן מאפשר הרשות על אתר, אלא בדברי בית-המשפט העליון בע"פ 28/49, [1], הנ"ל, ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המعتبرה את הנטול של הבאת ראיות (להבדיל מנטול השכנוע) מן התביעה לנאים. לעניין משקלן של הראיות ובחינת אמינותן מן הרואוי להוסיף, למען שלמות התמונה, כי יתכונו נסיבות קיצונית שבהן תעלה שאלה זו כבר בשלב הדיוני האמור: כך נקבע בשעתו, באנגליה, בוגדר כלל של פרקטיקה (Practice Note), כי את הטענה אשר לפיה אין להשב לאשמה ניתן להעלות, בעיקר, בהתקיים אחד משניים אלה:

א. כאשר לא הובאה עדות כלשהי כדי להוכיח יסוד חיווני ומרכזי של האשמה, או

ב. כאשר הסתבר בעלייל, על פניו, כי כל הראיות שהובאו על-ידי התביעה הן כה בלתי אמינות עד כי אף ערכאה שיפוטית בת-דעת לא הייתה מסתמכת עליהן ((1962) 1 All E.R. 448). אך מובן הוא כי נסיבותמן הסוג השני, שבו יזקק בית-המשפט בשלב של תום פרשת-התביעה לעניין האמינות, הן חריגות ומכאן גם שההזרזנות אשר בהן "עשה ישות מעשי של כלל הפרקטיקה הזאת, יהיו נדירות".

אין לדקדק בשלב דיוני זה כחוט השערה ולערוך בדיקה מסועפת כדי להסיק אם אכן הוכח לכואורה כל פרט שלו וכל יסוד מישני מלאה שהזוכרו באישום. די בכך שייהיו ראיות לכואורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום (ראה בע"פ 42/48, [5], הנ"ל). (הדגשות הוספו - א.א.)

מן הכלל אל הפרט

19. על רקע האמור הגענו לכלל מסקנה כי לא היה מקום לקבל את טענת המשיב שלפליה אין להשב לאשמה. שכן, איננו סבורים כי ראיות התביעה אין מבססות לכואורה את אשמו של המשיב, וזאת מן הטעמים הבאים. נציג כי המפורט להלן הוא ברמה הלכוארית בלבד, שכן טרם נפרשה פרשת ההגנה:

א. מעבר לחזקת הקבועה בסעיף 4א לחוק, פועלת חזקה הקבועה מתחום משפט העבודה שלפליה בין העובדת ובין המשיב יחשוי יחסית עבודה בהיותו נהנה ישר מעובדתה במשק הבית שלו ושל רעייתו.

ב. מעבר לקיומה של החזקה הרו שמחקירותו של המשיב (ת/7) עולה לכואורה כי הוא ידע על העיסוקתה של העובדת במשק ביתו. עוד עולה מחקירתו כי בעונה לשאלת האם בדק עם רعيיתו מה מעמדה של העובדתchorה השיב, בין היתר, כי "אישתי אמרה לי שהכול בסדר אליה והסתפקתי בזה". דהיינו, על אף שמרבית הזמן לא היה המשיב בבית ועל אף שב"חולקת" התפקידים שבינו ובין רعيיתו - האחרונה היא שטפלת בעיסוקת העובדת משק הבית, לא עולה, לכואורה, כי המשיב נטול כל מעורבות בעיסוקת העובדת, מה עוד שמעורבות זו אינה תנאי שיאין בילוטו לקיומם של יחסיו לעבודה.

ג. זאת ועוד, יזכור כי בשלב של "אין להшиб לאשמה" די בראיות דלות, ובמקרה שלפנינו הראיות יותר מ"דלות". ושובהר, ولو למען הזהירות, כי אין לפנינו מקרה קיצוני שבו לא הובאה כל ראייה לכואורה לקיומם של יחסיו לעבודה בין המשיב לבין העובדת או כי ראיות התביעה כולן הן כה בלתי אמיןות.

ד. בית הדין האזרוי פרט בהכרעתו מספר נימוקים. אלא שיש קושי בקבלת אותם נימוקים, ונסביר:
(1) העובדה כי רعيית המשיב קיבלה על עצמה, במעמד הביקורת, את האחריות להעיסוקת העובדת באופן בלעדי, לכואורה אינה שוללת את האפשרות לקיומם של יחסיו לעבודה בין העובדת לבין המשיב.
(2) אפילו יונח כי המשיב, בעת חקירתו, לא קשור עצמו להעיסוקת העובדת- אין בכך, לכשעצמו, כדי לשלול את כוחה של החזקה שבסעיף 4א לחוק ואת החזקה במשפט העבודה בנוגע לזהות הצדדים ליחסו העבודה בכלל ובמשק בית בפרט, חזקות שאוותן על המשיב להפריר.

(3) הוא הדין בראיות שעליון הצביע בית הדין האזרוי ואלו הן: הרעיה היא שקיבלה לעובדה את העובדת והיא שסילמה את שכרה; העדר בקיות של המשיב ב"זמןאמת" בכל הנוגע לפרטי העיסוקתה של העובדת; העובדה כי הביטוח הרפואי הוצאה על שם הרעיה. בכל ראיות אלה, אין כדי להצדיק קבלת טענה של אין להшиб לאשמה.

סיכום

20. מכל המקובל עולה כי לא היה מקום לקבל את טענת המשיב ש"אין להшиб לאשמה". הוכח לכואורה היסוד העובדתי בדבר להיות המשיב, ביחד עם רעייתו, מעסיק של העובדת, ולכן עליו להшиб לאשמה.

21. למען הסר ספק נציג, גם שהדבר לא עלה, כי על פני הדברים לכואורה (בשלב זה לצרכי סעיף 158 לחס"פ) עולה בידי התביעה להוכיח גם את היסוד הנפשי^[6]. עדין בתום ההליך יש לבחון אם הוכח היסוד הנפשי מעבר לכל ספק סביר.

22. לאור האמור - ערעור המדינה מתקין וענינו של המשיב יוחזר לבית הדין האזרוי להמשך משפטו.

על פסק הדין ניתן לערער לבית המשפט העליון לאחר קבלת רשותו לכך. בקשה רשות ערעור יש להגיש לבית המשפט העליון תוך 45 ימים ממועד קבלת פסק הדין.

לביקשת הצדדים, פסק דין ישלח אליהם בדואר.

ניתן היום, י"א שבט תשע"ז (07 פברואר 2017) בהעדר הצדדים וישלח אליהם.

סיגל דוידוב-מוטולה,
שופטת

אלון איתח,
שופט

לאה גליקמן,
שופטת, אב"ד

[1] להבדלים אפשריים בין יסודות העבירה לפי חוק הכניסה לישראל ובין יסודות העבירה לפי החוק ולהבדלים בענישה ראו: רע"פ 6831/09 פואד טורשאן נ' מדינת ישראל, (11.7.18) בסעיף 9 לפסק הדין.

[2] ראו הגדרת "עובד זר" בסעיף 1 לחוק.

[3] ע"פ (ארצى) 14758-12-14 מדינת ישראל נ' סיען ברקוביץ, (1.1.17) (להלן - עניין ברקוביץ).

[4] ע"ע (ארצى) 60/10 Timalsina Prasad Bishnu - יוסף אפללו, (4.10.11). ראו גם: ע"ע (ארצى) 660/06 ישיב בירגר - ג'ונל קטיבוג, (23.1.08).

[5] יעקב קדמי, סדר הדין בפליליים (דיוון הוצאה לאור, 2009) בעמ' 1445 - 1452. ראו גם: ע"פ 732/76 מדינת ישראל נ' כחלון, פ"ד לב(1) 170 (1977) והאסמכתאות שם (להלן - עניין כחלון); דב"ע (ארצى) 8-14/97 מדינת ישראל נ' גוד ניט סנטר בע"מ, פ"ד ע' לג 221 (1998).

[6] השוו: עניין ברקוביץ.